

Západní terorismus a islámské bankovníctví

Obsah

Úvod	4
Co je to terorismus	5
Ekonomika terorismu	7
Začátky amerického terorismu	9
Začátky sovětského terorismu	11
Ukotvení státního terorismu	13
Skořápka státu: Jak ekonomika vydělává na válku	15
Hamás	17
Arabská banka pro OOP	19
Sítě financování terorismu na západě	20
Čečensko a islamizace Balkánu	22
Islámské bankovníctví	24
Zakát a hawala: Neviditelné peníze	26
Američané, Tálibán a Balkán	30
Sít měřit	33
Závěr: Spojené nádoby	35

Úvod

Ve svých pořadech jsem mnohokrát zmiňoval, že západní systém nejen stvořil teroristy, ale zároveň z nekonečného terorismu profituje. Afghánští mudžahedíni v 80. letech minulého století, kteří byli podporováni Američany penězi i zbraněmi proti Sovětům, jsou pouze slabý odlesk skutečného pozadí západního terorismu. Nyní nastal čas, abych se podíval na skutečný terorismus, jako spojené nádoby globálního podsvětí. Abychom situaci plně porozuměli, musíme získat kouzelný klíč od třinácté komnaty stínového světa globálních tajných a polotajných financí. Musíme otevřít dokořán dveře porozumění, které nám zůstávalo zahalené závojem tajemství. Terorismus jako fenomén nemůže prosperovat bez stálého přísunu pohotových peněz. Je třeba ho neustále živit a udržovat. V minulosti jsme sledovali mnoho teroristických hnutí. Tažení muslimských fanatiků za vyhnáním **Rudé armády** z Afghánistánu, řízené **CIA** mezi lety 1979 až 1989. Ti se potom přesunuli na Balkán v 90. letech, aby ve svém boji pokračovali na starém kontinentu. Terorismus si získává a udržuje nezbytnou finanční podporu. To mu umožňuje se množit a pokračovat v nových kampaních, jako byla **al-Káida** proti Západu, jakmile jejich primární mise skončila. Důležitou součástí tohoto systému je obchod s drogami, ropou, zbraněmi, drahými kameny a lidmi, stejně jako dary, o kterých západní banky a další finanční instituce předstírají, že je posílají nadacím s výhradně charitativními cíli. Právě al-Káida se v důsledku války v Afghánistánu stala globální teroristickou sítí ve všech významech tohoto slova. Byla poháněná nejen skutečnými ekonomickými silami ve třetím světě, zejména v muslimských státech od Maroka po Indonésii, ale také komplici a spoluvíníky v srdci Západu. Podpora terorismu sahá až do posvátných bašt západního kapitalismu - Wall Streetu, London City, na hongkongské finanční magnáty, ale i do stínového světa hawaly v Arábii a jižní Asii. Aby Západ zastřel a zahalil tyto skutečnosti, rozprostírá kolem nás neprůhlednou mlhu. Odvádí naši pozornost vášnivým a nekonečným tlacháním o náboženství a politice. O šátcích ve školách, oddělených tělocvičnách pro kluky a holky nebo zahalených muslimkách v českých bazénech. Ne, že by to nebylo důležité, ale rozptyluje nás to od skutečného hledání mechaniky globálního násilí a terorismu, nebo ekonomiky. Skoro bych to až nazval ekonomikou terorismu. Právě do tohoto světa kouře a zrcadel se pojďme ponořit.

Co je to terorismus

Terorismus se stal součástí moderního života. Dominuje novinovým titulům, politickým debatám a rozhovorům u stolu. Přesto jen málokdo má jasnou představu o tom, co to terorismus vlastně je, i když máme k dispozici mnoho jeho definic. Historie poskytuje jen omezenou představu. Slovo pochází z doby hrůzovlády, která následovala po Francouzské revoluci, ale zmínky o terorismu lze najít už v dobách Římské říše. Politici, veřejnost, akademici i členové ozbrojených skupin používají různé definice toho, co je v podstatě stejným jevem. Akademici se shodují v tom, že každá definice terorismu musí zahrnovat jeho tři hlavní charakteristiky. Politickou povahu, cílení na civilisty a vytváření atmosféry extrémního strachu. Ovšem postupem času se rozmazává a stírá rozdíl mezi teroristickými organizacemi a teroristickými státy. Například Američané v Srbsku vybombardovali všechny mosty, továrny, elektrárny nebo silnice v Bělehradě a jejich bomby zabíjely obyvatelstvo, včetně dětí. Oč se tento akt liší třeba od útoku z 11. září, kdy zase jiná skupina zničila dvě budovy mrakodrapů v USA včetně civilistů? Jaký arbitr pravdy rozhodne, co z toho terorismus je a co není? Nebo stále platí klasické přísloví, když dva dělají totéž, není to totéž? Používání slova terorismus vládami, je často diktované zahraničněpolitickými hledisky. V roce 1998, po útocích **Kosovské osvobozené armády** proti srbské policii a civilistům, obvinili Američané kosovskou armádu z toho, že byla teroristickou organizací. Britové je následovali. V březnu 1999 pak došlo v zahraniční politice Ameriky a Velké Británie k radikální změně. Obě vlády odsoudily Srby. Najednou už členové Kosovské osvobozené armády nebyli teroristy, ale bojovníky za svobodu. Vlády tedy používají pojem terorismus propagandisticky podle toho, jak se jim to aktuálně hodí. Terorista je ten, s kým se momentálně nepřátelí. Ten, kdo ohrožuje jejich mocenské zájmy. Pokud západní vlády dělají totéž, jako Američané v Srbsku, Afghánistánu, Iráku nebo Sýrii, už nejde o terorismus, ale jedná se o mírové mise. Terorismus je čistě politický fenomén, a dokud zůstane v oblasti politiky, nebude dosaženo celosvětového konsensu ohledně jeho definice. To je hlavní omezení politické analýzy. Abychom pochopili lépe, co terorismus znamená v celé své škále, soustředíme se proto na jeho ekonomický rozměr. Přes tuto optiku totiž pochopíme souběh zájmů takzvaného ekonomického terorismu.

Fenoménu, na jehož příživování a udržování mají zájem jak západní vlády, tak radikální násilná hnutí nebo organizace. Roztáčí kola obrovské mašinerie peněz. A profit sklízí obě strany. V posledních dekadách byli členové ozbrojených organizací doma pronásledováni jako zločinci stejnými politickými silami, které je podporovaly v zahraničí. Konečným cílem bylo sloužit ekonomickým zájmům Západu a jeho spojencům, tedy muslimským oligarchiím a Východu. Tato dualita poskytla teroristickým organizacím motivy k odvetnému úderu a příležitost k budování vlastní ekonomiky. Jde o ekonomiku terorismu, mezinárodní síť propojující podpůrné a logistické systémy ozbrojených skupin.

Ekonomika terorismu

Ekonomika terorismu je dnes rychle rostoucím mezinárodním systémem se stále větším obratem. Na začátku tohoto milénia tvořila ekonomika terorismu kolem 5% světového HDP. Je paradoxní, že s dalšími lety se tento obrat zvyšuje, ačkoli Západ tvrdí, jak proti terorismu bojuje. Není to zvláštní? Čím více Západ bojuje proti terorismu, tím více se jeho finanční objem zvětšuje. To je asi ten nejlepší důkaz tvrzení, že západní boj proti terorismu je ve skutečnosti předstíraný. Je to výsledkem historických procesů a zároveň živnou strukturou, která udržuje a živí globální terorismus. Ekonomika terorismu je ve vzájemném vztahu se západními tržními ekonomikami. Stala se nedílnou součástí globální ilegální ekonomiky a generuje obrovské množství peněz. Tato řeka peněz proudí do tradičních ekonomik, především do Ameriky, kde se recykluje. Státem podporovaný terorismus se během studené války vyvinul v samofinancované ozbrojené skupiny, spoléhající se na zločin. Následně se přetvořil v organizace, které k prosazování svých cílů využívají a řídí sofistikované obchodní techniky a nástroje financování. Některé z nich se etablovaly jako státní skořápky s formálními vazbami na plnohodnotné národní státy a jejich finanční instituce. Právě v tomto kontextu existuje nová ekonomika teroru. Objevuje se ale další pikantní ironie. Ekonomika teroru je ve skutečnosti produktem globalizace, která se objevila po pádu Berlínské zdi. Globalizace umožnila nestátním subjektům prosazovat nejrůznější liberální záměry, sociální změny a hospodářský pokrok. Také usnadnila vytváření sítí teroristických hnutí, jako je al-Káida a rostoucí sofistikovanost ekonomiky terorismu. Privatizace, deregulace, otevřenost, volný pohyb pracovních sil a kapitálu, technologický pokrok. Tohle všechno, co bylo v posledních dekáдах označované za klíčové složky západního hospodářského úspěchu, bylo využité a přizpůsobené ekonomice terorismu. Jak se svět fragmentoval a rozpadal na menší organizační celky, umožnilo to skupinám rozvinout se do státních skořápek. Tyto skořápky zároveň nahrazují ekonomické neúspěchy legitimních států, například poskytováním vzdělání a finanční podpory. Nejstarší přísloví o tom, že svět se točí kolem peněz, nachází v této souvislosti znepokojivou odezvu. Americký dolar, světová rezervní měna legálně tištěná **Federálním rezervním systémem**, je hlavní měnou ekonomiky terorismu. Západní a islámské banky jsou nástroji, jejichž prostřednictvím se s touto

měnou obchoduje. Zprostředkovateli jsou často malé, neformální podniky. Je to boj, na kterém mohou mít značné finanční náklady ti, kteří profitovali z propojení nové ekonomiky s ekonomikou terorismu.

Začátky amerického terorismu

Šest dní po jmenování amerického prezidenta *Johna Kennedyho*, předložila jeho administrativa **Radě národní bezpečnosti** návrh na okamžité přidělení 19 milionů dolarů, což dnes odpovídá přibližně 100 milionům dolarů, v rámci ambiciózního programu boje proti povstalcům. Návrh také zahrnoval rozšíření speciálních jednotek americké armády z několika set na 4000 mužů. Byla vytvořená nová infrastruktura zahraniční pomoci, složená z vojenských a civilních agentur, která měla řídit partyzánské síly. V listopadu 1961 byla zřízená zvláštní tajná skupina, která se zabývala výhradně Kubou, marxistickou enklávou ve sféře vlivu USA. Pod krycím názvem **Mangusta** dostalo 400 Američanů a 200 Kubánců k dispozici soukromou flotilu rychlých člunů a roční rozpočet 50 milionů dolarů, aby podkopávali Castrův režim na Kubě. Skupina byla zčásti řízená miamskou pobočkou CIA. To bylo v otevřeném rozporu se zákonem o neutralitě a s právními předpisy zakazujícími CIA působit na území Spojených států. Mangusta byla pouze jednou z mnoha nekonvenčních vojenských iniciativ, které podnikla Kennedyho administrativa. Do roku 1963, kdy byl prezident zavražděn, působily americké protipovstalecké skupiny ve dvanácti zemích a na třech kontinentech. Africe, Asii a Latinské Americe. Doktrína boje proti povstalcům se v té době stala ideologií, na které Washington založil nekonvenční válku. Její armádu tvořily speciální jednotky. Téměř přes noc se z džunglí jihovýchodní Asie až po velehory Jižní Ameriky, pro politickou elitu doma i v zahraničí, stali američtí bojovníci hrdiny studené války. Jejich nejmocnější zbraní byl protipovstalecký terorismus, zrcadlový obraz partyzánského terorismu. Tento princip byl použitý ve Vietnamu v roce 1961, v Kolumbii v roce 1962 a ve Střední Americe v roce 1966. Nakonec se tito vojáci stali specialisty na výcvik ostatních v umění nekonvenční války a předávali své znalosti cizincům. V počátcích byla jednou z nejúspěšnějších akcí operace Černý orel. Američtí agenti cvičili vybrané vietnamské vojáky v umění vraždit a organizovali je v malých komandech známých jako **Eskadry smrti**. Úkolem Eskader smrti bylo zabít vysoce postavené příslušníky **Vietkongu**. Během několika dní po zahájení akce Černý orel byli vůdci podzemní organizace Vietkongu nalezeni mrtví ve svých postelích. Na jejich tělech zanechali vrazi kresbu lidského oka. Stejný obrázek byl nalezen na dveřích domů obětí, varování pro každého, kdo je podpo-

roval. Podobné skupiny byly vycvičené ve Střední Americe během občanské války v Salvadoru. Opět bylo jako symbol použité lidské oko. Psychologická válka terorizování nepřítele, byla hlavním principem protipovstalecké strategie. Strach byl zbraní, která byla obzvláště silná v nerozvinutém světě. Během vojenské kampaně v Guatemale v letech 1966 až 1967 armáda ve dvou provinciích povraždila až 8000 lidí, většinou civilistů, jako varování, aby ostatní nespolupracovali s partyzánským hnutím.

Začátky sovětského terorismu

Sovětský Svaz a jeho spojenci se také významně podíleli na státem podporovaném terorismu. Komunistické vedení přikládalo velký význam nekonvenčnímu vedení války a výcviku speciálních jednotek, známých jako **Specnaz**. Například v roce 1979 je Sověti nasadili spolu s protiteroristickou skupinou **Alfa** jako krycí jednotky, které měly proniknout do Afghánistánu před samotnou konvenční armádou. Moskva se obzvláště snažila formovat marxistické bojovníky studené války do Specnaz po celém světě. Bezplatný výcvik marxistických ozbrojených skupin se proto stal formou nepřímé finanční podpory. V 70. letech Moskva zřídila v Praze v Československu školu sabotáží, aby posílala svůj vliv na Blízkém východě. Tady východoněmečtí a sovětsští instruktoři školili vybrané členy palestinské **al-Fatah**. Kurz trval šest měsíců. Potom byli muži posláni do dalšího tábora v Košicích na Slovensku, kde svůj výcvik dokončili. Autonomní středisko **KGB** pro styk s Blízkým východem totiž sídlilo ve východním Berlíně, a podléhalo přímo prvnímu ředitelství KGB, odboru 9. S tím souvisela i autonomní střediska v rakouské Vídni a Karlových Varech v bývalém Československu, kde se školili mezinárodní teroristé. Podrobně jsem to řešil v prvním díle mého pořadu „*Islámský stát*“. Československo školilo, ukrývalo a vysílalo množství teroristů. V **Leninově institutu** a na **Univerzitě Patrice Lumumby** v Moskvě se sovětské a zahraniční studenti učili technikám psychologické války a mediální manipulace spolu s marxistickou ideologií. Mezi jejími vynikajícími studenty byl i **Carlos Šakal**, vlastním jménem **Iljič Ramirez Sánchez**. Carlos Šakal navštívil Československo dvakrát: v 70. letech a v roce 1986. Nejslavnější terorista 20. století Carlos Šakal bydlel v pražském hotelu Intercontinental. Mezinárodní zabiják Carlos Šakal například unesl ministry ropného průmyslu **OPECu** ve Vídni v prosinci 1975. Jeho skupina pak stála i za mnichovským atentátem na **Rádio Svobodná Evropa** v roce 1981, který nejvíc poškodil právě českou sekci. Líheň špiónů a teroristů u nás byla v 70. letech na fakultě Státní bezpečnosti v Zastávce u Brna. Úspěšně se v ní proškolili třeba příslušníci **Brigate ROSSE** z Itálie nebo takzvaní studenti z Vietnamu, Nikaraguy, Sýrie a hlavně z Palestiny. Výcvik probíhal i v rekreačním středisku ministerstva vnitra v Jílovém u Prahy nebo ve vojenském prostoru Doupov. Po ukončení kurzu se studenti přesunuli do výcvikových

táborů po celém Sovětském Svazu, v Baku, Taškentu a Oděse, v Simferopolu na Krymu a jinde ve Východním bloku. Sovětské financování marxistických ozbrojených skupin zpravidla zprostředkovávala třetí strana. Například východní Německo a Bulharsko měly za úkol zprostředkovávat sovětskou podporu ozbrojeným skupinám v Evropě, na Blízkém východě a v Africe. Šéf východoněmecké zahraniční špionáže **Markus Wolf** ve svých pamětech přiznal, že dodával zbraně a finanční pomoc marxistickým ozbrojeným organizacím. Vzhledem ke stále přítomné jaderné hrozbě v době studené války, bylo třeba se za každou cenu vyhnout konfrontaci mezi oběma bloky. Obě velmoci se však neustále vzájemně podkopávaly a vyvolávaly ozbrojená povstání na okrajích svých sfér vlivu. Učebnicovým příkladem byl 21. srpen 1968 v Československu, který jsem podrobně probíral v mém dvoudílném pořadu „*Rockefellerové, věčná moc za trůnem*“. Studená válka byla v mnoha ohledech nekonvenční válkou. Vedla se na periferiích, na cizích územích a prostřednictvím států sponzorovaných ozbrojených skupin. Sovětský Svaz se převážně soustředil na dodávku zbraní a výcvik bojovníků jiných zemí. Dokonce i po druhé světové válce, kdy se Kreml snažil nalákat země jako Řecko do Východního bloku, si Moskva zachovávala odstup. Od listopadu 1949 do léta 1950 dostávali řečtí komunisté stálý přísun zbraní, ale žádnou přímou vojenskou podporu. Československé zbraně se dostaly do Albánie, kde je řečtí komunisté vyzvedli. Ne všechny dodávky však byly určeny Řekům. Značný počet jich putoval dále na jih, do Palestiny, Egypta a Keni přes Džibutsko. Etiopie, starý sovětský zákazník a partner v obchodu se zbraněmi, se stala vstupním přístavem pro dodávky zbraní povstalcům Mau Mau, bojujícím proti britské vládě v Keni. Po druhé světové válce se Blízký východ stal také pravidelným příjemcem sovětských dodávek zbraní. Dávno před vznikem státu Izrael nabídl Kreml svou podporu palestinským Arabům i Židům v boji proti Britům. Československé zbraně byly dodávány jak židovské tajné službě, tak Palestincům. Státní terorismus se tedy začal ukotvovat na obou stranách bloků.

Ukotvení státního terorismu

V prosinci 1987 zahájili Palestinci, žijící v pásnu Gazy a na Západním břehu Jordánu, intifádu. Toto spontánní povstání znamenalo výrazný posun v izraelské politice. Ovšem probíhalo mohutné financování **Organizace pro osvobození Palestiny (OOP)**. V následujícím roce bylo zabaveno přes 20 milionů dolarů, ale ani to Palestince příliš neomezilo. Peněz bylo stále dostatek a přicházely rafinovanějšími cestami. **Jásir Arafat** přeměnil volnou konfederaci ozbrojených skupin ve složitou hospodářskou organizaci. OOP dosahovala ročních příjmů přesahujících hrubý národní produkt řady arabských zemí, včetně Jordánska. Díky tomuto neočekávanému příjmu efektivně řídila Gazu a západní břeh Jordánu. Z otevřeného rozpočtu OOP byly hrazené každodenní výdaje palestinských enkláv. Například v roce 1988 činil tento rozpočet 674 milionů dolarů. Téměř polovina z něj pocházela z příjmů z investic, což bylo 300 milionů dolarů. Činnost OOP byla financovaná prostřednictvím **Palestinského národního fondu**, který byl za tímto konkrétním účelem zřízený v roce 1964. Zpočátku byl tento fond závislý na darech z arabských zemí. Ovšem promyšlená politika dlouhodobých investic spojená s přísnou kontrolou výdajů, vytvořila solidní majetkovou základnu. Koncem 80. let minulého století byl Palestinský národní fond bohatý a spravoval portfolio v odhadované hodnotě 6 miliard dolarů. Sociální organizace uvnitř okupovaných území dostávaly peníze přímo od **Palestinské sociální asociace**, kterou v roce 1983 založila skupina bohatých Palestinců. Asociace shromažďovala dary od Palestinců a sympatizantů jejich „věci“ po celém světě. Souběžně s tímto rozpočtem měla Organizace pro osvobození Palestiny také rozpočet skrytý. Tajný rozpočet, který byl součástí Tajného fondu předsedy a který kontroloval výhradně Jásir Arafat. Do tohoto fondu směřovaly příjmy z nelegálních a teroristických aktivit. Do konce 80. let 20. století tento tajný fond kontroloval aktiva v odhadované výši 2 miliardy dolarů. Tajný palestinský fond financoval teroristické aktivity a nákupy zbraní, nebo zajišťoval bezpečnost předsedy Jásira Arafata. Příležitostně byl tajný rozpočet předsedy použitý na mimořádné výdaje. Například na část vysokých nákladů, které vznikly během exodu z Libanonu. Podle CIA se v roce 1990 pohyboval celkový majetek OOP mezi 8 až 14 miliardami dolarů. S ekonomickou nezávislostí přišla i vyšší míra politické svobody, a možnost ozbrojených organizací

rozvíjet vlastní zahraniční politiku. Na počátku války v Perském zálivu si tak Jásir Arafat mohl dovolit postavit se proti svým arabským chleboďárcům a podpořit ***Saddáma Husajna***. Arafatův vzdor vůči arabským vůdcům byl příznačný pro novou realitu.

Skořápka státu: Jak ekonomika vydělává na válku

Díky penězům přišly ozbrojené síly na chuť skutečné moci a začaly budovat infrastrukturu vlastního státu. S penězi, ale bez politického uznání, však mohly vytvořit pouze skořápku státu. Tím se liší od modelu nacionalismu, ve kterém se ekonomika a její infrastruktura buduje potom, co proces sebeurčení vede k politické integraci. Ovšem v modelu státní skořápky může politická integrace dokonce úplně chybět. Je budovaná kolem ekonomiky války, kterou vytváří ozbrojený boj. U státní skořápky je tedy ekonomika na prvním místě, protože je potřebná k udržení války. Jednoduše, vůdci budují socioekonomickou infrastrukturu výhradně kolem války. Nabízejí tak bojovníkům zaměstnání, poskytují vojenské služby a vybírají daně na nákup zbraní a munice a tak dál. Zkrátka vytvářejí ekonomiku a její infrastrukturu, aby mohli pokračovat v boji. Ekonomika z války, která roztáčí mašinerii západního kapitalismu. Ziskový artikl pro vojensko-průmyslový komplex kdekoli na světě. Aby mohla OOP financovat své válečné hospodářství, zavedla různé daně. Pro model státní skořápky má význam palestinská osvobozenecská daň, pěti až šestiprocentní odvod z platů všech Palestinců pracujících v zahraničí. Úkol vybírat osvobozenecskou daň a převádět peníze OOP připadl arabským vládám. Nešlo o malé příjmy. V roce 1985 tvořily asi 6 % celkových příjmů OOP. Největší výnos pocházel z Kuvajtu, kde Palestinci představovali čtvrtinu obyvatelstva. Nakonec OOP vytvořila za tímto účelem instituce, které měly za úkol rozvíjet socioekonomickou infrastrukturu palestinské státní skořápky. Tyto státní skořápky byly tehdy na Blízkém východě poměrně četné. Státní skořápky mohou mít různou velikost. Mohou být tak malé jako městečka nebo čtvrti velkých měst, jako tomu bylo v případě **křesťanské milice** v Bejrútu. Koncem 70. let 20. století se v Libanonu rozšířil shluk státních skořápek řízených ozbrojenými skupinami. Každá skupina vystupovala jako stát podobný vládnoucí moci. Například křesťanské milice vedené stranou **Phalange** prezidenta **Amína Pierra Gemayela**, řídily křesťanskou enklávu severně a východně od Bejrútu. Milice vybírala vlastní celní poplatky v několika vstupních přístavech. To libanonskou vládu, už tak ochromenou válkou, stálo 300 milionů dolarů ročně na ušlých příjmech. Pod ochranou Phalangy provozovali křesťanští podnikatelé rozsáhlé a výnosné pašerácké

obchody, z nichž milice získávala procenta. Uvnitř enklávy zavedli phalangisté vlastní daňový systém, který se skládal z přímých i nepřímých daní. Podrobnější popis ale přesahuje rámec tohoto pořadu. Ne všechny skořápky ale přežily.

Hamás

Jedna z organizací, které se podařilo udržet a přežít, byla islámská militantní skupina **Hamás**. Na začátku války v Perském zálivu Jásir Arafat podpořil Saddáma Husajna. Saúdská Arábie se mu pomstila tím, že ukončila veškerou finanční pomoc Organizaci pro osvobození Palestiny. Peníze posílané na okupovaná území šly místo toho na financování Hamásu. Hamás, který vznikl během intifády v 80. letech, se postavil proti umírněné politice OOP. Hamás se inspiroval **Muslimským bratrstvem** a **Islámským džihádem** v Egyptě a Jordánsku. Vytvořil si silné vazby na tyto a další islámské fundamentalistické ozbrojené skupiny, jako je libanonský **Hizballáh**, jehož politický program je v příkrém rozporu s programem OOP. Podrobnější rozbor by opět zabíhal příliš do detailů a přesahoval by rámec pořadu. Vedení Hamásu využilo neočekávaných příjmů k posílení své schopnosti samofinancování. Zpochybnilo také Arafatovo vedení v pásmu Gazy a na Západním břehu Jordánu. Ovšem, co se nestalo? Arafatova podpora Saddáma způsobila vyhoštění tisíců pracovníků OOP z různých arabských zemí. Palestinci proto začali vzhlížet k Hamásu jako ke svému novému vůdci. S přílivem peněz nabízel Hamás svým členům a stoupencům sociálně-ekonomickou ochranu. Poskytoval zmateným Palestincům na okupovaných územích i mimo ně alternativní státní schránku. Po zlepšení finančního postavení Hamásu následoval prudký nárůst jeho ozbrojených aktivit. Hamás zapustil kořeny v politickém prostředí Gazy a Západního břehu Jordánu. Nalévá peníze do rozsáhlé sítě sociálních služeb, která podporuje školy, sirotčince, mešity, zdravotní kliniky, vývažovny a sportovní ligy v nejchudších oblastech. Díky tomu je jeho popularita vysoká zejména v chudinských čtvrtích pásma Gazy, kde se její stoupenci počítají na desetitisíce.

„V chudobě a opuštěnosti těchto oblastí,“ vysvětluje jeden ze sympatizantů Hamásu, „je násilné a radikální poselství Hamásu jediným hlasem naděje.“

Hamás získal podporu také v odborech a zemědělských družstvech, v nemocnicích a mezi studentskými svazy. Dnes je po al-Fatahu druhou nejsilnější organizací na okupovaných územích. Její hlavní aktivity se odehrávají v oblasti vzdělávání a sociální péče, tedy v oblastech, kde si může vycho-

vávat své budoucí mučedníky. Arabové vědí, že klíč k budoucímu úspěchu, je výchova nové generace. Tedy přesně to, co u nás provedl globální establishment. Výchova nové generace v totálním podřízení a ochočení systémem. Stejně jako to dělá Hamás a další arabské organizace. Hamás se prostě stará o Palestince od narození až do smrti. Ovšem finanční síť se začla ukotvovat v samotném systému.

Arabská banka pro OOP

Na Blízkém východě sídlí několik předních finančních institucí, které spravují finanční prostředky Arabů. Jednou z nich je například **Banque du Liban**, libanonská centrální banka. Tato arabská banka spravovala většinu účtů Organizace pro osvobození Palestiny. Byla založená před druhou světovou válkou v Palestině a sdílela neštěstí palestinského lidu. V roce 1948, kdy začal exodus, přišla o tři pobočky v Haifě, Jeruzalémě a Jaffě, které všechny převzali Izraelci. Na důkaz své loajality vůči Palestincům, banka vyplatila všem pobočkám jejich vklady. To bylo gesto velmi ceněné a nikdy nezapomenuté. V roce 1967, během arabsko-izraelské války, přišla banka o dalších šest poboček na Západním břehu Jordánu a jednu v Gaze. Dokázala ovšem převést téměř všechny své finanční prostředky do Ammánu, než Izraelci převzali její bankovní síť. Přesun do Jordánska byl velmi úspěšný. Během dvou desetiletí si **Arabská banka**, působící jako finanční složka OOP, vybudovala silnou pozici v jordánské ekonomice. OOP kontrolovala v polovině 80. let až 70% národního hospodářství Jordánska. OOP vlastnila textilní továrny, ovocné plantáže a dopravní i stavební společnosti. Byla to ekonomická a finanční síla, která byla v Jordánsku viditelně přítomná. Arabská banka nejednou přišla na pomoc zadluženému jordánskému panovníkovi, **králi Husajnovi**. Banka také dohlížela na odliv kapitálu OOP do jiných zemí. Většinou prostřednictvím **Arabské banky pro hospodářský rozvoj** a **Arabské africké banky**. Jásir Arafat, na počátku izraelské invaze v roce 1982, stáhl peníze z Libanonu. Využil tuto Arabskou banku k rozptýlení svých prostředků po celém Blízkém východě, Evropě a Americe. Arabská banka a Organizace pro osvobození Palestiny jsou produkty palestinské diaspory. Toto mimořádné partnerství proměnilo banku v jednu z největších finančních organizací na světě. Její aktiva v 80. letech přesáhla 10 miliard dolarů a dnes má pobočky po celém světě. Arabská banka pomohla proměnit OOP v nejbohatší teroristickou skupinu na světě. Kromě komplexní a rozsáhlé hospodářské infrastruktury poskytovala OOP Palestincům sociální péči, podobně jako kterýkoli jiný suverénní územní stát. Peníze byly vynakládány na zajištění bezplatného školství a lékařské péče uvnitř okupovaných území a v enklávách roztroušených po arabském světě.

Sítě financování terorismu na západě

K tomu se přidává síť charitativních organizací v Americe, Kanadě a západní Evropě s privilegovaným daňovým statutem. Tato obrovská síť nabízí muslimským přispěvatelům různé daňové úlevy. **Nadace Svaté země pro pomoc a rozvoj** dokonce ve své brožuře uvedla, že na dobročinné účely na okupovaných územích vybírá dary odečitatelné z daní. Nadace byla založena v roce 1992 s velkou finanční injekcí od Hamásu. Podle daňových přiznání vybrala mezi lety 1994 až 2000 42 milionů dolarů. V roce 2000 vybrala jen v Americe odhadem 13 milionů dolarů. Nadace Svaté země pro pomoc a rozvoj získala peníze také od dalších charitativních institucí v Americe. V prosinci 2001 například jihoafrická rozvědka odhalila příspěvek této nadaci od kanadské humanitární organizace **Jerusalem Fund**. Peníze pro financování terorismu se praly skrze další investiční společnosti. Jednou z takových společností byla **Beit-el-Mal Holdings**. Tuto veřejnou investiční společnost se sídlem ve východním Jeruzalémě plně kontroloval Hamás. Většina akcionářů byla členy Hamásu nebo na něj měla silné vazby. Beit-el-Mal vlastnil také 20% akcií v mezinárodní bance **Al-Aksá**, finanční složce Hamásu. V prosinci 2001 úřady tyto tři organizace zrušily. Byly totiž podezřelé, že pomáhaly Hamásu při náboru a výcviku sebevražedných atentátníků. Jak jsem už zmínil, Hamás získával prostředky v Americe, mj. i během nejruznějších konferencí. Například v roce 1994 se na setkání **Asociace muslimské arabské mládeže** v Los Angeles v Kalifornii, na kterém promluvil **Sukrí Abú Baker**, šéf Nadace Svaté země, vybralo 207000 dolarů pro rodiny bojovníků Hamásu. Během Dne děkuvzdání v roce 2000, uspořádala **Islámská asociace pro Palestinu** konferenci v Americe, na které se vybralo 200000 dolarů pro palestinské mučedníky. Stabilní příjmy jsou generované také v západních zemích pomocí složitých finančních schémat, kupříkladu praní špinavých peněz prostřednictvím nemovitostí. Například na počátku 90. let minulého století byla společností **Woodridge Fountain**, na zakázku postavená subdivize domů v hodnotě 300 až 500 tisíc dolarů v okrese DuPage. Zisky byly využité **Institutem pro koránskou gramotnost** k praní peněz od saúdského magnáta, který podporoval Hamásu. Tím magnátem byl **Yasin al-Qadi**. Tento systém přinesl peníze na nákup zbraní, které Hamás použil při několika útocích na území Izraele. Mimochodem Institut pro koránskou gramotnost

je charitativní organizace se sídlem v Chicagu. Její zakladatel ***Mohammad Salah*** byl nastrčenou osobou Hamásu.

Čečensko a islamizace Balkánu

Destabilizace Kavkazu a vznikající role Čečenska, jako bašty proti Rusům, byly pro islámské povstání rozhodujícími faktory. V celé šíři šlo o vytvoření transasijské osy, která by se táhla od východní hranice s Čínou, včetně Afghánistánu a středoasijských republik, až po ropné oblasti Kaspického moře. Zajímavé je, že přes stejné regiony vedla i drogová trasa afghánských narkotik do Evropy. To ale kazili Rusové, kteří podporovali **Severní alianci**. Ta pokrývala severní Afghánistán a házela klacky pod nohy **Tálibánu**. Strategické pásmo severního Afghánistánu hraničilo s Turkmenistánem, Uzbekistánem a Tádžikistánem. To byl jazýček na vahách, který byl nezbytný pro realizaci transasijské osy. Čečensko bylo proto dobrou záminkou, jak odvést pozornost Rusů, aby přestali podporovat Severní alianci. Plánem bylo podpořit islámské povstání v Čečensku a donutit Rusy k boji na Kavkaze. Zkušení instruktoři, většinou veteráni afghánského džihádu, byli vyslaní do Čečenska, aby tu cvičili budoucí bojovníky. Čečenci se spojili se zločineckými organizacemi v Rusku i s albánským organizovaným zločinem a Kosovskou osvobozenou armádou. Tato spojení se ukázala jako plodná, protože přinášela zisky z obchodu s drogami a kontrabandem, zejména se zbraněmi. Čečensko se brzy stalo důležitým centrem pro různé druhy vydírání, včetně únosů a obchodu s padělanými dolary. Když čečenská válečná ekonomika pronikla do sousedních zemí, vypuklo islámské povstání v Ingušsku, Dagestánu a Severní Osetii. Zpočátku byly za financováním islámských ozbrojených skupin v regionu zodpovědné Saúdská Arábie, Libanon a Írán. Brzy se ovšem různé ozbrojené organizace dokázaly propojit a zapojit do vzkvétající válečné ekonomiky na Kavkaze. Jak jsem už uvedl, otevření nové fronty na Kavkaze odvedlo pozornost Rusů od podpory Severní aliance. Ačkoli Aliance nadále představovala hrozbu pro Tálibán, byla zvládnutelnou a omezitelnou hrozbou. Jenže z Čečenska bojovníci mudžahedínů pokračovali na západ, po drogové trase do Albánie a Kosova. Tím dosáhli východní hranice Evropy. Dědictvím takové expanze je bujaré pašování narkotik do Evropy. Téměř 75% heroinu, který se dostával na starý kontinent, procházel přes Turecko. Odtud se obrovské množství heroinu přepravovalo přes Balkán: Balkánská trasa je známá i jako Balkánská cesta. Heroin se pašoval z Turecka přes Balkán do západní Evropy. Čečenští válečníci navázali

dobré vztahy s Kosovskou osvobozeneckou armádou a založili výnosné pašerácké podniky. Právě díky čečenským zločineckým skupinám se Kosovské osvobozenecké armádě a albánské mafii podařilo získat kontrolu nad tranzitem heroinu na Balkáně. Výhody se brzy projevíly. Ve druhé polovině 90. let bylo jedním z hlavních zdrojů samofinancování Kosovské osvobozenecké armády pašování narkotik z Afghánistánu. Kosovští Albánci se také stali klíčovými hráči v obchodu s drogami za zbraně a v praní špinavých peněz z prodeje drog. Německé protidrogové agentury odhadují, že v roce 1998 bylo v Kosovu vypráno 1,5 miliardy dolarů ze zisků z prodeje drog. K tomu bylo využito asi 200 soukromých bank a směnár. Teroristická ekonomika Kosova a Albánie byla do značné míry propojená s rostoucí albánskou podzemní ekonomikou a nelegální přeshraniční činností. V roce 1992 se v Albánii rozmohl trojstranný obchod s narkotiky, ropou a zbraněmi. Embargo uvalené na Srbsko a Černou Horu a blokáda, kterou Řecko v letech 1993 a 1994 uvalilo na Makedonii, tento obchod ještě podpořily. A Západ blaho-sklonně přivíral oči. Peníze z ropy a drog byly zatraceně dobrým důvodem k mlčení. Ve druhé polovině 90. let se islámské povstání rozšířilo z Kavkazu na Balkán, na práh Evropy. Brzy se objevili noví sponzoři, kteří takovou věc podporovali. Mezi nimi islámské banky a podniky.

Islámské bankovníctví

Liberalizace finančních trhů na Západě spolu s rychlým růstem obchodu podnítila nebývalou expanzi bank. Počet přeshraničních fúzí a převzetí bank vzrostl z 320 v 80. letech na přibližně 2000 v letech 90. Mezi lety 1992 až 2000 došlo k dalšímu urychlení. Největší prospěch z této expanzivní politiky měly opět země se středními příjmy v Latinské Americe, východní Asii a východní Evropě. Naproti tomu Afrika, střední Asie, Kavkaz a část Balkánu zůstaly stranou. Od roku 1989 do roku 2002 klesl HDP na obyvatele v bývalé Jugoslávii o 48%, v Bosně a Hercegovině o 26%, v Chorvatsku o 13% a v Makedonii o 23%. Jedinými organizacemi, které měly o tyto oblasti zájem, byly turecké, íránské a arabské banky, tedy islámské bankovníctví. Základní páteř islámského bankovníctví tvořily dvě banky. **Dar al-Maal al-Islami** a **Dallah al-Baraka**. Obě banky mají rozsáhlé sítě poboček na Blízkém východě, v Africe a Asii. První zmíněná banka byla založená v roce 1981 **Mohammadem al-Faisálem**, bratrem *prince Turkiho*. Později jí předsedal *princ Mohammad al-Faisál*, bratranec *krále Fahda z rodu Saúďů*. Tento obří bankovní konglomerát je hlavním prostředkem, který využívají Saúdové k financování islámského fundamentalismu. Síť islámského bankovníctví je spletitou, rozsáhlou a téměř neproniknutelnou sítí. Jednou z dceřiných společností je islámská banka **Al-Šamil** v Súdánu. Právě **Usáma bin Ládín** byl jejím velkým akcionářem. Bin Ládín využíval islámskou banku Al-Šamil spolu s dalšími dvěma bankami, islámskou bankou **Tadamon** a islámskou bankou **Faisal**, k tomu, aby posílal peníze svým stoupencům po celém světě. Až do září 2001 bin Ládín a jeho stoupenci operovali především prostřednictvím těchto tří institucí. Tyto banky představovaly jádro mnohamiliardové finanční organizace podporované některými z nejbohatších lidí na Blízkém východě. Předsedou Islámské banky Faisal byl princ Mohammad al-Faisál. Mezi zakladatele této banky patřil **Sáleh Abdulláh Kamel**, saúdský magnát a králův švagr. Právě díky němu byla v roce 1981 založená holdingová skupina Dallah al-Baraka, další bankovní pilíř Saúdské Arábie. Tato banka má 23 poboček a několik investičních společností rozptýlených v 15 zemích. **Al-Taqwa** je další bankou se silnými vazbami na islámské skupiny. Byla založená v Nassau v roce 1987 s kapitálem 50 milionů dolarů. Dvě třetiny kapitálu pocházely od islámských fundamentalistických organizací. Jedním

z nejdůležitějších akcionářů bylo **Muslimské bratrstvo al-Islah** z Kuvajtu. Banka, která působí ve více než 30 zemích, je natolik tajná, že zpravodajské služby občas dokonce pochybovaly o její existenci. Po 11. září byla pobočka banky ve švýcarském Luganu vyšetřována kvůli spekulacím a obchodování s důvěrnými informacemi ve prospěch bin Ládinových spolupracovníků.

Zakát a hawala: Neviditelné peníze

Islámské banky uplatňují zakát, náboženskou almužnu požadovanou od všech muslimů, na každou smlouvu nebo transakci, kterou zpracovávají. Odvádějí příslušné částky, které odpovídají 2% osobního majetku, a převádějí je islámským charitativním organizacím. Převody zakátu jsou mimo rozvahu, a proto je nelze vysledovat. Navíc jsou všechny záznamy zničené, jakmile jsou transakce dokončené. Zakát placený charitativním organizacím je jednou z mnoha lží používaných k financování teroristických skupin. Zakát je velkým potenciálním zdrojem příjmů. Například jen 6000 členů saúdské královské rodiny má majetek v hodnotě 600 miliard dolarů. Takže jejich zakát odpovídá ročně 12 miliardám dolarů. Přestože společnosti pravidelně platí zakát, nejedná se o oficiální daň, ale o dobrovolnou platbu, pro kterou není vyžadovaná evidence. Nepomáhá ani struktura islámského bankovního systému. Většina transakcí probíhá v hotovosti. Na Blízkém východě je běžné, že klienti přicházejí do banky s kufříkem, který se naplní nebo vyprázdní hotovostí. Bývalý náměstek amerického ministra zahraničí *Jonathan Winer* odhaduje, že nevystopovatelné peněžní toky na Blízkém východě představují 25 až 50% všech transakcí. Jedním ze způsobů, jak takové transakce probíhají, je systém hawala, kdy se hotovost ukládá v jedné zemi a vybírá v jiné. Veškeré záznamy jsou zničené, jakmile se transakce uskuteční. Tento systém původně zavedli staří Číňané, kteří jej nazývali fei qian (létající peníze), a arabští obchodníci jej převzali, aby se vyhnuli okrádání na Hedvábné stezce. Dnes moderní hawalu využívají miliony asijských a afrických přistěhovalců k posílání peněz domů. Odesílatel ani příjemce nemusí být identifikováni. Používá se slovní kód, který příjemci umožní vyzvednout si hotovost u důvěryhodného společníka, tedy původního obchodníka s hawalou. Funguje 24 hodin denně, sedm dní v týdnu. Často stačí pouhý telefonát nebo telex, aby se peníze dostaly na místo určení. Je to lepší než Western Union. Nemusíte předkládat žádné doklady totožnosti, provize jsou nižší a je to rychlejší. Hawaladáři si za provedenou transakci účtují pouze jednoprocentní provizi. Zisky plynou z kolísání měny a poplatků za velké částky peněz. Většinou od obchodníků s drogami a zbraněmi, pašeráků nebo nelegálních převodů peněz ozbrojených skupin. Teroristické skupiny mají v oblibě systém hawala pro jeho utajení a rychlost transakcí. Islámští extremisté tento

systém hojně využívají. Hawala z Pákistánu financovala útoky na americká velvyslanectví v Africe v roce 1998. V roce 2001 indické úřady v Dillí odhalily síť hawala institucí podporovaných pákistánskou rozvědkou, které financovaly kašmírské ozbrojené skupiny. Podle OSN činí obrat hawalového průmyslu 200 miliard dolarů ročně. Mimo systém hawala existuje mnoho dalších způsobů, jak převádět peníze, aniž by byly odhalené. Odborníci na praní špinavých peněz tvrdí, že finanční prostředky jsou dokonce převážené v krabicích, většinou z Dubaje. Toto město má dlouhou a silnou tradici na trhu se zlatem a penězi a těší se pevným obchodním vazbám s Íránem. Islámským bankám se dařilo navazovat finanční vztahy i na nesofistikovaných trzích s nízkým stupněm monetizace. Tento úkol byl obzvláště obtížný ve státech, které se vzpamatovávaly z desetiletí trvající občanské války. Například v Afghánistánu a Somálsku neexistuje žádný tradiční bankovní systém. Všechno probíhá prostřednictvím hawaly. Uvnitř Afghánistánu bylo zdaleka nejspolehlivějším prostředkem směny zlato. Hawaladáři používají zlato k vyrovnaní svých účetních knih. Obchodníci hawala drží zlato místo měny, aby mohli provádět své obchody po celém světě. Zlato si také udržuje svou hodnotu bez ohledu na to, kdo v dané zemi vládne. Systém hawala napájí islámské banky a obchodování se zbožím. Islámské bankovníctví i hawala jsou regulované stejným právním předpisem - **Šariou**. Orgánem, který dohlíží na moderní islámské finance, je **Rada pro dohled nad islámskými bankami a institucemi**, známá spíše jako výbor šaría. Islámské banky dnes působí po celém světě a nabízejí své služby mezinárodní muslimské komunitě. Více než 200 bank působí v Americe, tisíce v Evropě, Africe, arabských zemích a v Asii. Peníze se tak přelévaly a systém kontroly oslaboval. Velkou roli v tom hrály korespondenční banky. Jako příklad uvedu účet Barclays vedený u **Poradního a reformního výboru**. To byla jedna z organizací považovaných za zástěrku Usámy bin Ládina. Právě na tento účet přicházely finanční prostředky z korespondenčních bank v Súdánu, Dubaji a Spojených arabských emirátech. Z Barclays byly peníze převáděné teroristickým buňkám v západních městech, včetně Ženevy, Chicaga a Londýna. K účtu se přihlásil **Chálíd al-Fawaáz**, saúdský disident žijící v Londýně. Byl jedním z bin Ládinových mužů na Západě. Ze soudních dokumentů vyplývá, že originál dokumentu fatwy, kterou bin Ládin vyhlásil proti Američanům, byl Fawaázovi zaslán faxem ze Súdánu. Z účtu Barclays Fawaaz nařídil transakce

s několika islámskými centry a charitativními organizacemi po celém světě, včetně Bosny, Kosova a Albánie. Rozpad Sovětského svazu otevřel nové možnosti pro vznikající muslimské obchodní a bankovní třídy. Islámské finanční instituce rychle přišly na pomoc bývalým komunistickým režimům s nedostatkem peněz. Rozpad Sovětského svazu usnadnil pronikání islámského bankovníctví do Afriky, střední Asie, na Kavkaz a Balkán. Islámské banky využívaly peníze ke kolonizaci chudých zemí, kde žili muslimové. To byl prostředek, jak islámské společnosti vnutit fundamentalistické zásady. Například Saúdská Arábie využívala své obrovské finanční zdroje k prosazování wahhábistického islámu. Do toho vstupují offshorová centra s nulovou kontrolou původu peněz. Nevystopovatelné finanční služby jsou dostupné ve více než 60 zemích. Například na malém tichomořském ostrově Nauru se v jednu chvíli nacházelo 400 fiktivních bank, jejichž jedinou funkcí bylo ukrývání peněz. Stejně tak na Seychelských ostrovech poskytuje legislativa investorům imunitu před trestním stíháním za všechny trestné činy spáchané mimo jejich území. Lidé mohou investovat částky až do výše 10 milionů dolarů i více. Dobrý příklad islámské finanční kolonizace poskytuje chudá Albánie. Tady islámské banky opanovaly pole a vytlačily domácí konkurenci. Nejprve to byla **Turecká islámská rozvojová banka**. Potom přijela do Albánie delegace z Kuvajtu. Nabídla realizaci ambiciózního investičního plánu výměnou za povolení výstavby několika mešit. Nabídka byla ochotně přijatá, a Kuvajťané začali stavět mešity a náboženské školy po celé zemi. Islámští misionáři v Albánii využili duchovní a materiální krize v zemi k vnucování extrémního fanatismu. Děti byly vybízené k cestám do Turecka, Sýrie, Jordánska, Malajsie, Libye, Saúdské Arábie a Egypta, aby tu studovaly islámskou teologii na základě stipendií poskytovaných různými muslimskými charitativními organizacemi. Hlavní úkol ale zdaleka nebyl humanitární. Islámisté verbovali, financovali a vyzbrojovali bojovníky pro válku v Jugoslávii. Albánci, především v Kosovu a Makedonii, navázali spojení s dalšími islámskými ozbrojenými skupinami, jako byli Čečenci, aby se podíleli na obchodu s pašováním drog a zbraní do Evropy. Potom navázali obchodní kontakty s italskou mafií, která převzala odpovědnost za prodej a distribuci drog. Albánie se tak stala důležitým překladištěm na cestě drog z Afghánistánu do Evropy. Současně islámisté v čele s Usámou bin Ládinem, prováděli nábor mezi muslimským obyvatelstvem. Podařilo se jim

naverbovat 6000 Albánců z Kosova, Makedonie a Albánie, aby se připojili k jednotkám mudžahedínů, vedeným arabskými Afghánci. Ti pak bojovali v Bosně. Usáma bin Ládín a **Íránské revoluční gardy** podepsali dohodu o využití Albánie a Kosova jako hlavní základny pro chystané ozbrojené útoky v Evropě. A právě zde se začali výrazně angažovat Američané. Těm Tálibán v 90. letech vůbec nevadil. Naopak, chtěli s ním maximálně spolupracovat. Zatím se terorismus nehodil.

Američané, Tálibán a Balkán

Když Tálibán v roce 1996 obsadil Kábul, Washington mlčel. Proč? Z jednoduchého důvodu. Vůdci Tálibánu byli brzy na cestě do texaského Houstonu, kde se s nimi setkávali manažeři ropné společnosti **Unocal**. S tajným souhlasem americké vlády jim společnost Unocal nabídla štědrý podíl na zisku z ropy a plynu čerpaného ropovodem, který chtěli Američané postavit přes Afghánistán. Mělo jít o podzemní dálnici, která by spojila bohatá energetická pole Turkmenistánu s pobřežím Pákistánu a Indie. Američané by nad ním samozřejmě měli plnou kontrolu. Neuhodli bychom, kdo se na těchto jednáních Tálibánu s Američany podílel. **Hamíd Karzáí!** Hamíd Karzáí byl totiž v 90. letech hlavním poradcem a lobbistou kalifornské ropné společnosti Unocal. Ještě méně lidí si pamatuje, že Karzáí byl jako vůdce pašunského kmene Dúrí, během protisovětského džihádu, členem mudžahedínů. Na počátku 90. let se díky svým vynikajícím kontaktům s pákistánskou rozvědkou přestěhoval do Ameriky, kde spolupracoval se CIA na podpoře politického dobrodružství Tálibánu. Hamíd Karzáí, který absolvoval americký program International Visitors Leadership, se stal v listopadu 2001 prozatímním premiérem v Afghánistánu. Mudžahedín, CIA a ropná korporace Unocal. To ale není všechno. Zvláštním vyslancem **prezidenta Bushe** pro Afghánistán byl muž jménem **Zalmay Chálilzád**, další bývalý zaměstnanec společnosti Unocal. Chálilzád pracoval pro Unocal také jako lobbista, a proto Karzáiho velmi dobře znal. V 80. letech, v době protisovětského džihádu, jmenoval **prezident Reagan** Chálilzáda zvláštním poradcem ministerstva zahraničí. Právě díky jeho vlivu Američané urychlili dodávky vojenské pomoci mudžahedínům. Unocal se navíc spojila saúdskou **Delta Oil Corporation** a vytvořila konsorcium **CentGas**. Jenže Delta Oil vlastnily rodiny bin Mahfúzů a al-Amúdíů, saúdské klany, které měly silné vazby na rodinu Usámy bin Ládina. Sestra **Chálida bin Mahfúze** byla například jednou z Usámových manželek. Mahfúz sponzoroval charitativní instituce, které bin Ládinovi spolupracovníci používali jako zástěrky, a to prostřednictvím **Národní komerční banky**, kterou jeho rodina ovládala. Ironií osudu je, že právě prostřednictvím konsorcia CentGas se lidé blízcí bin Ládinovi dostali ke spolupráci s lidmi blízkými rodině Bushů. Studii proveditelnosti projektu středoasijského plynovodu vypracoval **Enron**, americký ropný gi-

gant, který v roce 2002 vyhlásil bankrot. Generální ředitel Enronu **Ken Lay** byl starým přítelem rodiny Bushů. **Donald Rumsfeld**, Bushův ministr obrany, byl velkým akcionářem Enronu. A **Thomas White**, bývalý místopředseda Enronu, byl ministrem armády prezidenta Bushe. Hlavním mecenášem v obchodu s CentGasem měl být **Halliburton**, obrovská firma na výstavbu ropovodů. V té době stál v čele Halliburtonu **Dick Cheney**, pozdější Bushův viceprezident. Při jedné příležitosti se skupina Tálibánu setkala s vysokými manažery společnosti Unocal v Texasu. Pořádaly se večírky, večere a výlety do místních nákupních center. V té době Zalmay Chálilzád, který pracoval pro společnost Unocal, lobbboval u Clintonovy administrativy, aby se s Tálibánem dohodla. O tom informoval například Guardian:

„Vysocí představitelé Tálibánu se v polovině roku 1996 zúčastnili konference ve Washingtonu a američtí diplomaté pravidelně jezdili do sídla Tálibánu.“

Po obnovených jednáních v lednu 2001 se objevili další lobbisté. Třeba člen Bushovy administrativy, konkrétně náměstek ministra zahraničí **Richard Armitage**, který dříve pracoval jako lobbista pro Unocal. Tálibán zase zaměstnal jako svou PR pracovníci v Americe **Lailu Helmsovou**, **neteř Richarda Helmse**, bývalého ředitele CIA a bývalého amerického velvyslance v Íránu. To je panečku zjištění! Neteř bývalého ředitele CIA má takto významné a přímé vazby na Tálibán. Neuvěřitelné! Inu, svět je malý. V březnu 2001 se Helmsové podařilo přivést do Washingtonu **Rahmatulláha Hašamího**, poradce **Muhammada „Mully“ Omara**. Ten dokonce přivezl koberec jako dárek pro **George Bushe** od tálibánského vůdce. Dohoda Unocalu s Tálibánem nakonec ztroskotala. Ovšem o něco dříve Američané pokračovali ve spojení s afghánskými mudžahedíny na Balkáně. Pentagon v roce 1991 uzavřel tajné spojení s islámskými skupinami v Jugoslávii. Americká, turecká a íránská rozvědka vytvořily chorvatský koridor podle vzoru afghánského plynovodu. Íránské a turecké zbraně byly do Chorvatska dopravované leteckou společností **Iran Air** a později flotilou transportních letadel C-130 Hercules. Zbraně a vybavení zaplatila Saúdská Arábie. Další muslimské státy, Brunej, Malajsie, Pákistán, Súdán a Turecko, poskytly peníze, zbraně a vybavení. Kvůli dodávkám do chorvatského koridoru, porušila americká zpravodajská služba embargo OSN vůči Bosně. Spolu se zbraněmi se do Bosny dostaly Íránské revoluční gardy, špioni **VEVAKu** a mudžahedíni.

V dubnu 1994 prezident **Bill Clinton** na návrh **Anthonyho Lakea**, budoucího šéfa CIA, a **Petera Galbraitha**, amerického velvyslance v Chorvatsku, osobně schválil tuto politiku spolupráce s Íránem v Bosně. Toto rozhodnutí dále usnadnilo íránské pronikání do regionu. Zapojení Clintonovy administrativy šlo až ke kontrole íránských raket určených pro chorvatský koridor. Jako prostředník mezi dodavateli a bojovníky v Bosně sloužila **Third World Relief Agency**, falešná humanitární organizace se sídlem v Súdánu. Podle zprávy vypracované **Republikánskou stranou** měla tato organizace vazby na přední islamisty, jako byl šejk **Omar Abdul Rahmán**, zapojený do prvního bombového útoku na Světové obchodní centrum, a Usáma bin Ládín.

Sít' mešit

Mešity představují v muslimském světě nejen místo k pátečním modlitbám, ale hlavně také finanční propojení. Skrze sít' mešit se islámské organizace, země, státní složky, ozbrojené skupiny a jejich sponzoři propojují a vzájemně obchodují. Mešity jsou jako mocná mezinárodní náborová základna moderního terorismu. Jsou ideologickým partnerem financování terorismu. Vznik tohoto financování skrze mešity, je přímo spojený se vznikem Království Saúdské Arábie. Ve 20. a 30. letech 20. století se rodu Saúdů podařilo sjednotit zemi a nastolit monarchickou vládu. A to díky spojenectví s náboženskými vůdci Arabského poloostrova, kteří hlásali obzvláště přísnou verzi islámu, známou jako wahhábistický islám. Partnerství mezi politickou a náboženskou mocí se stalo nedílnou součástí legitimacy královské rodiny: jedním z pilířů, na kterých spočívá králova moc, je šíření wahhábistického islámu v Saúdské Arábii a v celém světě. V konečném důsledku je tedy cílem wahhábismu přetvořit islám podle jeho zásad. Wahhábističtí mulláhové kázali a vyučovali bojovnou vizi islámu v nově postavených mešitách a madrasách, náboženských školách, kde se děti učí Korán a koránské zákony. Na tomto socioekonomickém pozadí mladí muslimové nadšeně reagovali na wahhábistické poselství a proudili do mešit a madrasů, odkud někteří z nich vstupovali do nově vzniklých islámských ozbrojených skupin. Na Západě byla wahhábistická kolonizace diskrétnější. Islámské charitativní organizace financovaly především školy a kurzy provozované mešitami, mezi hlavní aktivity Sítě mešit patřil i nábor a získávání peněz. Tyto úkoly se jim dařilo plnit tak úspěšně, že se z několika mešit stala semenišťe potenciálních teroristických bojovníků, kteří byli krmení výbušnou směsí náboženství a politické ideologie. Verbíři na Západě kladou větší důraz na náboženskou motivaci, a proto se zaměřují na určitý typ osob. Mladé, často zklamané muslimy, kteří jsou unášeni Západní společností. Tito lidé často vědí o islámu jen velmi málo a důvěřují starším mužům, že jim ukáží cestu. Místo toho jim však ukazují cestu násilí. Mezi mocné náborové nástroje používané k ovlivňování mladých muslimů patří žhavá kázání a hrůzná videa džihádu, vedených islámskými bojovníky. Jedno z takových videí ukazuje jednotky Tálibánu, jak nožem stínají hlavy příslušníkům Severní aliance. Video šířila islámská organizace se sídlem v Paddingtonu v centru Londýna. V londýnské mešitě

Finsbury Park si lidé mohli koupit falešné pasy a průkazy totožnosti, které je opravňovaly k pobírání sociálních dávek. S falešnými doklady bylo možné získat podporu ve výši 50 liber týdně a k tomu nájemné, obvykle pokoj nebo byt v obecním sídlišti, které plně hradil stát. Jeden člověk může nashromáždit několik falešných dokladů totožnosti, což mu může přinést výnosný byznys. Tento způsob obživy jsme viděli u mnoha uprchlíků od roku 2015. Také Birmingham je známým semeništem islamistů. Zdejší mešity dodávaly sebevražedné atentátníky al-Káidě a islámským ozbrojeným skupinám. Velká Británie s velkým počtem přistěhovalých muslimů je jedním z nejlepších náborových míst v západním světě. Podrobně jsem to rozebíral v mém dvoudílném pořadu „*Islámský stát*“. Mešity a univerzitní kampusy ve Velké Británii ročně naverbují v průměru 18000 muslimů narozených v této zemi, aby se zúčastnili vojenských služeb v zemích, kde bojují islámské ozbrojené skupiny. Sít' mešit poskytuje džihádu také finanční podporu. Mešity vybírají peníze a zajišťují, aby se dostaly na správné místo určení, tedy k vybrané ozbrojené skupině. Za sítí stojí imámové. Spolu s islámskými bankami přispěla sít' mešit k novému ekonomickému fenoménu.

Závěr: Spojené nádoby

Islám úspěšně vytvořil mezinárodní síť hospodářských a finančních vazeb, jako dravou alternativu k tradiční světové ekonomice. Paradoxně na ni profitují Západní banky, které se tváří, že neznají původ těchto velkých peněz. Peníze jsou tmelícím prvkem, kyvadlově se přelévají přes offshory, které je vyperou a vyčistí pro legální západní transakce. Panama Papers, Pandora Papers a Paradise Papers jsou uniklou špičkou ledovce tohoto systému - fenoménu terorismu, který je maskovaný za fasádu ekonomické clony. Terorismus plní pro Západ funkci ideologickou i ekonomickou. Ideologicky vlády přizívují strach lidí, aby byli tvárnější pro odevzdávání stále více soukromí. Ekonomicky vlády vytvářejí tento chaos a nejistotu, aby nafukovaly rozpočty vojensko-průmyslového komplexu. Nekonečný terorismus, stejně jako nekonečné viry. Dvě samofinancovatelné nekonečné války, které nastartovaly Západní vlády. Nekonečné války, které svým strachem chtějí sami lidé. Věčné války, které nikdy neskončí.